

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO

34135 Trst, Vicoletto d. Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija

Lir 32.000

Letna inozemstvo

Lir 50.000

Letna inozemstvo, USA dol.

35

Poštno čekovni račun: šte. 11234499

Leto XXXIX. - Štev. 15 (1944)

Gorica - četrtek, 9. aprila 1987 - Trst

Posamezna številka Lir 700

Veliki teden in sveto tridnevje

S »svetno nedeljo Gospodovega trpljenja«, ko se spominjamo Kristusovega vhoda v Jeruzalem, stopamo v teden Gospodovega trpljenja, smrti in vstajenja.

Ker je pri vsaki evharistični daritvi navzoče odrešenijsko delovanje velikonočne skrivnosti, je vsaka nedeljo mala velika noč, vsaka maša pa dnevna velika noč.

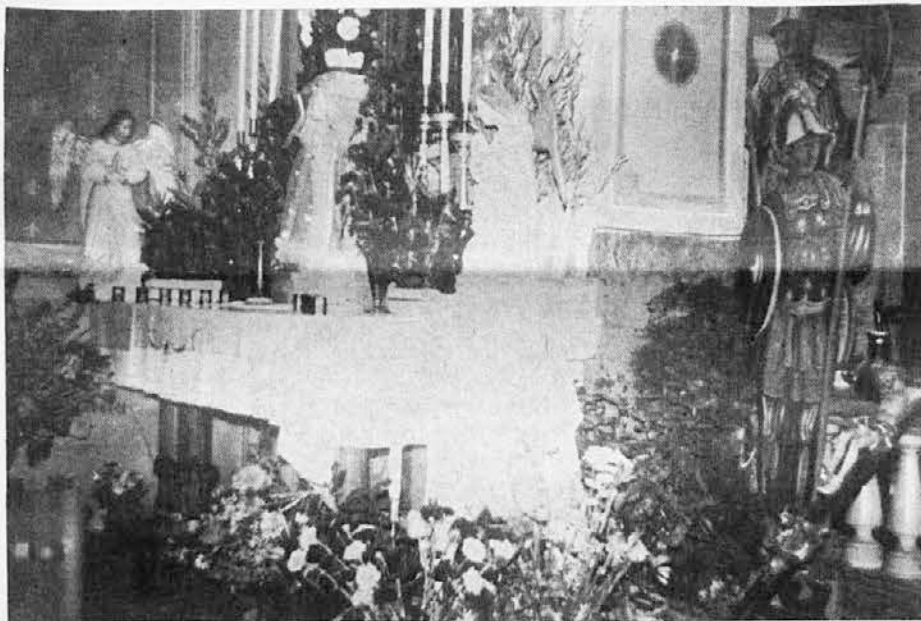
Velikonočno tridnevje ni samo priprava na veliko noč, temveč je po sv. Avguštinu tridnevje Kristusa križanega (petek), pokopanega (sobota) in vstalega (velikonočna vigilija). To tridnevje se zato začne z mašo zadnje večerje na veliki četrtek in konča z drugimi večericami velikonočne nedelje.

NA VELIKI ČETRTEK ZVEČER praznujemo začetek evharističnih slavljev, novozaveznega duhovništva, bratske skupnosti, bratskega služenja. Po Evharistiji sega Kristusovo odrešenje, njegova velikonočna skrivnost, v življenje vseh ljudi vseh časov in krajev zgodovine.

VELIKI PETEK nas spominja, da prinaša vsak greh zapuščenost od Boga in ljudi. Vso to zapuščenost človeštva je Kristus sprejel nase s svojo smrtjo na križu, »da bi mi v njem postali božja pravičnost« (2 Kor 5,21). V Janezovem poročilu o Jezusovem trpljenju, ki se bere pri obredu velikega petka, sta nerazdružljivo povezana križ in slava. Vsebinsko čiščenje križa izraža spjev: »Tvoj križ častimo, Gospod, in tvoje sveto vstajenje hvalimo in poveljujemo, zakaj, glej, zaradi križa je veselje prišlo na svet.« Križ je zato na veliki petek znamenje poveljanja in povišanja, ne pa samo simbol smrti.

VELIKONOČNA VIGILIJA je veselo pričakovanje Kristusovega prehoda iz smrti v življenje. Slavje luči uvede v besedno bogoslužje, ki zgoščeno prikazuje zgodovino odrešenja, ki se je enkrat začelo in se sedaj nadaljuje in uresničuje. V krstu deluje moč Kristusove smrti in vstajenja in zato zavzema krst v bogoslužju velikonočne vigilije pomembno mesto. Evharistična daritev je višek velikonočne vigilije in zato prva in glavna velikonočna maša ter začetek petdesetdnega slavlja, ki se konča s praznikom Svetega Duha (letos 7. junija).

LOJZE SKERL

Božji grob v župnijski cerkvi v Nabrežini (foto B. Breclj)

Tvegano papeževo potovanje

Že preden je šel sv. oče na pot v Čile, se je zavedal kočljivosti svojega potovanja. Isti krogi, ki so gledali z naklonjenostjo njegov obisk v Nikaragvi, ki doživlja levičarsko diktaturo in kjer je papež doživel osebno ponižanje, so se na moč vznemirili, ko je odpotoval v Čile, v rokah vojaške diktature. Že vnaprej so mu po sredstvih javnega obveščanja dali vedeti, kaj naj govori in kako nastopa.

Vsem tem je Janez Pavel II. že na krogu letala, ki ga je nosilo čez Atlantik, na vprašanje, kakšna je zanj razlika med Čilom in Poljsko, odgovoril: »Primerjava šepa.« In ko so ga vprašali, zakaj, je dejal: »Diktatura v Čilu je po izjavah samega režima prehodnega značaja, na Poljskem pa je del sistema. Zato je borba poljskega ljudstva veliko bolj zahtevna in težavna.« Na drugo vprašanje, ali ima Cerkev v Čilu lahko isto vlogo kot jo je imela lani pri odstranitvi diktatorja Marcosa na Filipinih je pa dejal: »Človekove pravice so vsebina našega poslanstva. Nekateri bi nam to poslanstvo radi onemogočili. Pa jih ni treba iskati toliko v Čilu in v Latinski Ameriki, temveč tam, kjer bi nas radi porinili v zakristije.« Namig na laicistične kroge v Italiji je bil očiten.

DVOJNO SREČANJE Z DIKTATORJEM

Ura je bila v sredo 1. aprila v Santiagu, prestolnici Čila pet popoldne (v Italiji devet zvečer), ko je papež Janez Pavel II. stopil iz letala in poljubil, po svoji že ustaljeni navadi, čilska tla. Sprejel ga je osebno sam vodja vojaškega režima, ki je na oblasti od 11. septembra 1973, general Augusto Pinochet. Z njim so bili zunanji minister Jaime Del Valle Allende in trije cerkveni dostojanstveniki: sedanji nadškof v Santiagu kardinal Fresno, njegov predhodnik kardinal Silva Henríquez in nadškof Cox iz Serene, predsednik pripravljalne odbora za sprejem papeža.

V pozdravu je Pinochet predvsem hotel opravičiti svoj totalitarni režim, ki naj bi branil svobodo in civilizacijo. Omenil je napore »skrajne brezbožne materialistične ideologije«, ki se skuša z vsemi sredstvi polastiti države, zato se njegova vlada že od leta 1973 prizadeva, da ustvari trdne temelje take družbe, ki bo slonela na svobodi, pravici in napredku.

Papež je odgovoril, da prihaja z evangelijem v roki in da hoče govoriti vsem Čilencem brez razlike. Poslanstvo Cerkve da je pospeševati v svetu zmago dobrega nad zlim, zmago usmiljenja, odpustanja in sprave. Vodilna misel vseh njegovih številnih govorov v naslednjih dneh je bila res oprta na evangelij in na načela, ki jih je izpovedal zadnji vatikanski koncil: socialna pravičnost, opredelitev, a ne izključna in druge izključujoča, za reveže, spoštovanje človekove osebe, odločna obsodba vsake ideologije, ki gradi na nasilju in je protikrščansko usmerjena.

Naslednji dan, 2. aprila, je kmalu po 8. uri zjutraj papež obiskal Pinocheta v predsedniški palači »La Moneda«. Pogovor je potekel na štiri oči in je trajal 42 minut. Skrivnost bo ostala, kar sta si povedala drug drugemu, dejstvo pa je, da se je prikazal general zelo sproščen na balkonu palače skupaj s papežem, ki je, s smehljajem na obrazu, pozdravil množico. Seveda je laicistični in levičarski tisk tudi ta papežev nastop obsodil.

DVA DNI V ČILSKI PRESTOLNICI

Po prihodu z letališča se je sv. oče v kabinski žičnici povzpel na hrib San Cristóbal (Sv. Krištof), ki se pni sredi mesta in na katerem stoji mogočen kip Brezmadežne iz bron, ulit leta 1908 v Parizu ob prvi stoletnici čilske neodvisnosti. Papež je položil k podnožju kipa sopek rož in priporočil Materi božji »vse, ki trpijo na duši ali telesu, vse, ki živijo v naseljih ob robu družbe, vse, ki so postali žrtve nasilja in vse tiste Čilence, razpršene širom po svetu, ki s hrepenenjem mislijo na svojo domovino«. Namig na politične

Papež Janez Pavel II. v spremstvu generala A. Pinocheta na balkonu vladne palače, ko pozdravlja množico

begunce in pregnance je bil očiten.

Se isti večer se je v stolnici sestal s škofi in duhovniki ter z njimi opravil večerice. Pri tem so bili navzoči tudi predstavniki drugih krščanskih Cerkva in judovske skupnosti.

Naslednji dan, takoj za srečanjem s Pinochetom, se je papež podal v južni del mesta, kjer mrgolijo barakarska naselja, ki jim domačini rečejo »poblaciones«. V četrti San Ramón (Sv. Rajmund) je obiskal barako, kjer je pred časom bil ubit (strel je prišel od varnostnih sil) ob mizi francoski duhovnik André Jarlan, ko je ravno bral sv. pismo. Pred to okrvavljeno knjigo se je sv. oče za hip pomudil v molitvi.

Zastopniki teh četrti so mu govorili nato o svojih stiskah, o brezposelnosti, o nasilju režima, o mučenju, ubitih, izginulih. Papež jih je pozorno poslušal in dejal, da pozna njih trpljenje in njihov »krik upanja«. Nato jim je govoril o življenju po veri, o pomenu družine in o nevarnostih, ki pretijo osnovnim verskim skupnostim, če se bodo dale zapeljati od protiverskih ideologij. Na koncu je omenil okrožnico Pavla VI. »Napredek narodov«, ki je izšla pred 20 leti in obžaloval, da ta preroški klic ni našel v družbi pravega odziva.

Zelo jasne in odločne besede je Janez Pavel II. izrekel, potem ko je obiskal barakarska naselja, škofom, ki so ga pričakali v semenišču santiškega mesta. Naj stojijo ob strani trpečemu ljudstvu, naj se zavzemajo za odpravo revščine in krivic. Treba pa je odkloniti vse ideologije, ki so tuje evangeliju ali materialistično usmerjene. Kristjan odklanja razredni boj, ker nasprotuje ljubezni in spoštovanju do človeka. Cerkev se ne veže na noben politični sistem in se tudi z njim ne isto- veti, tudi ne z nobeno politično stranko. Zelo bi bilo zato obžalovanja vredno, da bi se osebe (namig na Pinocheta) ali stranke hotele posluževati Cerkve za uveljavljanje svojih namenov. Pač pa je Cerkev poklicana, da izreka o politični dejavnosti svojo moralno sodbo, zlasti ko gre za zveličanje duš in osnovne človekove pravice. To ni vmešavanje v zadeve družbe, temveč le služenje ljubezni do Kristusa. Zelo je želeli, da bo tudi v Čilu prišlo do takih ukrepov, ki bodo v ne daljni prihodnosti državljanom omogočili

polno in odgovorno soudeležbo pri odločitvah, ki zadevajo življenje naroda. S tem je papež izrazil željo, da se v državo vrne demokracija.

Popoldne je papež obiskal obmorsko mesto in pristanišče ob tihomorski obali Valparaíso, 187 km proč od prestolnice, kjer je maševal za družine. Po povratku v Santiagu je imel radijski nagovor na prebivalce Velikonočnih otokov sredi Tihnega oceana, 3.700 km zahodno od čilske zemlje, zaključil pa je dan na Estadio Nacional (Državni stadion) ki je postal žalostno znan, da je po državnem udaru leta 1973 služil kot koncentracijsko taborišče za resnične in domnevne nasprotnike vojaškega režima vse do 10. novembra 1978, ki je bil spet izročen za športne namene.

Na stadionu, »krajem tekmoval, pa tudi bolečine in trpljenja v nedavni preteklosti«, kot ga je označil sv. oče, se je zbralo 90.000 mladih. Pozval jih je, »naj iščejo Kristusa, gledajo na Kristusa, živijo v Kristusu«. Ni pristnega napredka v miru in pravičnosti, v svobodi in resnici, če ni navzoč Kristus. »Ne bojte se Kristusove ljubezni, pač pa lahkomiselnosti, malodušnosti, egoizma. Ta utišava v duši Kristusov glas... Ne smete ostati brezbržni do krivic v družbi, toda z nasiljem in sovraštvom se pravice ne da doseči. Prav tako ne miru. Le ljubezen vedno zmaga, čeprav se zdi včasih brez moči. Bog je tisti, ki je najbolj močan.«

Drugi dan bivanja v Santiagu je papež pričel z obiskom svetišča Karmelske Matere božje v kraju Maipú v bližini prestolnice. Zaradi tega je postala Karmelska Mati božja »Capitán general«, častni poveljnik čilske vojske. Sv. oče je podoba okronal in Čile posvetil Materi božji.

Sredi dopoldneva je obiskal Hogar (dom) de Cristo, kjer se je sestal z 20-letno študentko Carmen Glorio Quintana, ki se je lani komaj rešila, ko jo je policija polila z bencinom in zažgala, ima pa od tedaj iznakažen obraz. Papež jo je sočutno objel in poljubil.

NARODNA SPRAVA

Čez dan je imel še več srečanj, tako s kmetovalci, člani diplomatskega zbora, z gospodarstveniki, s profesorji in študen-

(nadaljevanje na 2. strani)

Papežev postanek v Urugvaju

33. papežovo potovanje — do sedaj najdaljše — izven Italije se je pričelo v torek 31. marca dopoldne. Po 13 urah je letalo pristalo v urugvajski prestolnici Montevideu, kjer ga je sprejel predsednik Julio María Sanguinetti. Postanek v tej državi je bil kratek, komaj 18 ur, in sv. oče je Urugvaj vključil v svoj program zlasti zato, da dá priznanje posebni mirovni pobudi: v Montevideu sta se namreč Argentina in Čile 8. jan. 1978 obvezala, da ob posredovanju Apostolskega sedeža dokončno rešita spor, komu pripadajo trije otoki v prelivu Beagle na jugu obeh držav. Papežovo posredovanje je bilo uspešno in sporazum je bil 2. maja 1986 tudi odoben.

Zanimiva ta država, Urugvaj. Meri komaj 188.000 kv. kilometrov, prebivalcev ima 2.800.000, ponaša pa se s tem, da je najbolj laicistična država v Južni Ameriki. Že eno stoletje je v veljavi razporeka, katoliški prazniki imajo druga imena kot so drugod v navadi; tako je Božič »Dan družine«, Sv. Trije kralji »Dan otroka«, veliki teden »Teden turizma«, praznik Brezmadežne »Dan pomladi«. Dnevnik stranke »Colorado« (rdečih) piše Boga stalno z malo začetnico, papeža pa imenuje poglavarja katoličanov. Nedeljsko dolžnost opravlja 4-5 % oseb, število krščenih je upadlo od leta 1975 do 1985 od 88,4 % na 78,9 %. Tudi duhovniki so v istem obdobju padli od 603 na 548, redovnice pa od 1.905 na 1.769. Edino svetlo znamenje (kar se opaža tudi v Argentini) je zadnje čase porast duhovniških poklicev, ki so narasli za 157 %.

Kljub izredno slabemu vremenu (ves čas je deževalo) pa so Urugvajci papeža zelo prijazno sprejeli, predsednik Sanguinetti,

po prepričanju agnostik, je celo razglasil čas bivanja Janeza Pavla II. za praznični dan. Se isti večer po prihodu je bila v palači Taranco spominska svečanost na podpis pogodbe med Čilom in Argentino, ki so se je poleg papeža in predsednika Sanguinettija udeležili še oba zunanja ministra nekdanj sprtih držav, ves diplomatiki zbor in predsedniki škofovskih konferenc Urugvaja, Argentine in Čila.

Naslednji dan je imel sv. oče na križišču treh avenij, »Tres Cruces« (Trije križi) imenovanem, mašo na prostem, ki se je udeležilo 400.000 oseb, kar pomeni eno sedmino vsega prebivalstva. Sv. oče je navezal svojo pridigo na vprašanje, ki ga je Jezus naslovil na apostole: »In vi, kaj mislite, kdo sem?« Kristus ni hotel, da bi ga imeli za kralja, tako tudi papež, njegov namestnik na zemlji, noče biti politik. Poslanstvo Cerkve, je dejal sv. oče, je popolnoma drugačno. Ona se naslanja na evangelij in terja zase edinole svobodo, da doseže vsakogar, ki jo je željan poslušati.

■ V Riminiju se je v nedeljo zaključil 44. socialistični kongres. Za glavnega tajnika je bilo ponovno izvoljen Craxi, ki je to pot prejel na tajnih volitvah kar 93,5 % glasov. On je bil tudi zadnji govornik. Doživel je mnogo ovacij in ves kongres je bil podoben bolj velikemu špek-taklu kot pa resnemu razpravljanju. Ves čas je bil v ospredju Craxi, tako da so mnogi začeli opozarjati na kult osebnosti, ki da se je ugnezdil v PSI. Iz takega vzdušja pa se kaj hitro lahko razvije slavn »Il Duce ha sempre ragione« (Duce ima vedno prav).

Govorjenje brez ovinkov

Ob koncu uradnega dela obiska britanske ministrske predsednice Thatcherjeve je gostja na rekordno obiskani tiskovni konferenci izjavila, da je »zelo zadovoljna« s pogovori, ki jih je imela s sovjetskimi partijskim voditeljem Gorbačovom in da so to bili zanjo najbolj temeljiti in izčrpní pogovori, ki jih je kdaj koli imela v tej funkciji s kakšnim tujim državljanom (samo v torek 31. marca sta se pogovarjala več kot sedem ur).

Izredno zanimive so bile tudi izjave, ki sta jih oboja sobesednika izrekla v zdravljah. Značilno pa je, da so v televizijskih poročilih iz zdravice Thatcherjeve izpuštili vse, kar zadeva človekove pravice, pač pa je obe polni besedili objavila »Pravda«, dnevnik sovjetske partije.

Thatcherjeva je svojo zdravico zastavila nekako takole: Moskva hoče razširiti komunizem po vsem svetu, mi ga pa odklanjamo, ker smo prepričani, da je za nas najboljši naš demokratični sistem. Samo z dejanji torej lahko sovjetska vlada dokaže, da ji je mogoče verjeti in zaupati. To je prvi pogoj za vsakršen sporazum na področju razorožitve.

Tudi izboljšanje stikov med SZ in Vel. Britanijo zavisi od tega, koliko bo Moskva dopustila neposrednih povezav med ljudmi in ustanovami. Radi bi pri nas sprejeli več sovjetske mladine, radi bi tudi svoje mlade ljudi pošiljali k vam. »Svobodno gibanje ljudi in idej je pač bistvena sestavina pri ustvarjanju zaupanja.«

»Brali smo vaše izjave o svobodni misli v svobodni deželi, z velikim zanimanjem spremljamo vaše nastope o demokratiizaciji in neodvisnosti sodnih organov,« toda: »popolnoma naravno je, da vaše izjave o tem, da se boste bojevali za popolno zmago socializma po vsem svetu, porajajo pri naših ljudeh bojazni, ker pač vse to sprejemamo kot grožnjo.«

»Od tega, kako boste vi v sovjetskem vodstvu izpolnjevali obveznosti, ki ste jih podpisali s Helsinško listino, bo tudi odvisno, koliko vam bodo druge države verjele, ko bo šlo za nadzorstvo nad oborožitvijo,« je nadaljevala Margaret Thatcher. In nato je dvignila prst kot opozorilo in vzklila: »Čim bolj odločno boste vi osvobajali zapornike zaradi prepričanja in dovoljevali tistim, ki želijo svobodno zapuščati vašo državo — pri tem pozdravljamo korake, ki so že bili narejeni — tem večjo pripravljenost boste našli na Zahodu, da verjame v možnost za hranjanje in razvijanje mirnih in prijateljskih odnosov s Sovjetsko zvezo.«

Gorbačov se pri vseh teh besedah ni najmanj zmedel. Odgovoril je: »Socialistični sistem je mnogokrat in v mnogem pokazal svoje prednosti pred kapitalizmom. To ni bahavost, to je resničnost. Njegove možnosti se zdale niso izkoriščene in izkazane. Če pa Zahod misli, da mora SZ spremeniti svoj politični sistem in prevzeti zahodni vzorec družbe, naj ve, da izgublja tla za realnost.«

»Kar pa zadeva človečanska vprašanja, je v teh mnogih špekulacij, vnaprejšnjem pričakovanju in premišljenosti na to, da bi izmaličili podobo Sovjetske zveze. Pripravljeni smo pogovarjati se o tem, kako kje živijo ljudje, toda pod enakimi pogoji javnosti... O vsej tej problematiki smo pripravljeni pogovarjati se iskreno in glasno, z vso odločnostjo.«

In nato je Gorbačov (v marsičem upravičeno), naredil Zahodu neke vrste izpraševanje vesti: »Hočemo, da bi nas na Zahodu slišali milijoni brezposelnih, brezdomci in ljudje, ki živijo v bedi, tisti, ki jih pretepa policija in jih preganjajo na sodiščih, tisti, katerih državljanske pravice teptajo samo zato, ker so drugačne kože; hočemo, da bi nas slišali tudi sindikati, ki jim jemljejo pravico, da bi ščitili pravice svojih članov, delavci in vsi delovni ljudje, ki so prikrajšani za možnosti, da bi soupravljali podjetja, s katerimi je povezano vse njihovo življenje. Skratka: če je treba govoriti o človekovih pravicah, potem: dajte, govorimo o vseh pravicah in še zlasti o tistih, ki zadevajo milijone ljudi.«

Iz vsega povedanega je razvidno, da je bil besedni dvoboj med obema državljanoma neizprosno, vendar je prav ta očitost pustila v svetovni javnosti zelo pozitiven odmev. Vendar pa, kar zadeva temeljna vprašanja jedrske razorožitve in raket srednjega dometa v Evropi, so si stališča ostala povsem nasprotna.

Thatcherjeva se je sestala na britanskem veleposlaništvu tudi s sovjetskim oporečnikom akademikom in Nobelovim nagrajencem Andrejem Saharovom in njegovo ženo Jeleno Bonner, ki ju je povabila na zasebno kosilo. Pomenek je trajal poldrugo uro. Največ so govorili o uresničevanju človekovih pravic v Sovjetski zve-

zi in o političnih zapornikih, zlasti tistih, ki jih držijo v psihiatričnih klinikah. Saharov je dejal, da je država, kjer se sme govoriti, veliko manj nevarna za mir kot zaprta država ter se zahvalil vsem na Zahodu, ki se zavzemajo za sovjetske politične zapornike.

Nov film o Bernardki

Stirideset let po filmu »Bernardkina pesem«, nagrajenem z Oskarjem, se pripravlja o Bernardki nov film.

Režiser Jean Dellenoy je izjavil, da hoče biti ta film pričevanje vere. Današnjemu človeku je treba vrniti vero, zato mu jo hoče film približati.

Film predstavlja 15-letno Bernardko, ko je prvič zagledala »Gospo v belem«.

Indijanez na poti do časti oltarja

Kongregacija za zadeve svetnikov je odobrila začetek postopka za razglasitev Juana Diega za blaženega. Temu indijanskemu kmetu naj bi se v 16. stol. prikazala Mati božja (Gospa Guadalupska). Nadškof mehiškega glavnega mesta kardinal Ernesto Corripio Ahumada računa z najmanj dve leti trajajočim postopkom in upa, da bo prišel razglasiti za blaženega Juana Diega sam papež.

Slemeniški župnik

Ludovik Ceglar, slovenski dušni pastir v Braziliji, pesnik in pisatelj, bo ostal v zgodovini našega slovstva kot izrazito slovenska osebnost, mil in čustven, a istočasno neomajen v svoji poštenosti in svojih idealih, tih in razumeven v odnosih do sočloveka, pa naj bo ta kdorkoli. Tak je bil vtis, ki ga je name napravil pred dobrim letom dni ob svojem obisku pri bratu Karlu v Torontu, tak je vtis, ki ga pušča človeku ob čitanju njegovih del.

Poleg vrste člankov v raznih obzornikih je mož izdal pesniško zbirko »Mati, Domovina, Bog« (Celovec 1976), življenjepis prormskega misijonarja »Janez Madon« (Gorica 1982) in kdaj je name napravil spomine v povesti »Slemeniški župnik« (v dveh zvezkih, Celovec 1985 in 1986).

Gre za spomine njegovega prvega kaplanovanja iz let 1945-48, potem ko se je umaknil pred novim režimom iz Jugoslavije na Koroško in bil 19. maja 1945 posvečen v duhovnika v Krki: kaplanovanje na potujočem slovenskem ozemlju dobrih dvajset kilometrov nad Celovcem, v gorah nad Sentvidom, kjer še vse govori o nedavni slovenski preteklosti in daje človeku vtis, kakor da je prišel med žive mrlične svojih ljudi.

Vse je še slovensko, od krajevnih imen do imen gor in dolin, od imen poti in stez, njiv, polj in livad pa vse do hišnih imen in osebnih priimkov, navad in običajev, dela na polju in okoli domačij. Samo jezik ni več. Namesto pojocje koroške slovenščine ljudje sedaj govorijo neko spachen nemško narečje, spachen, ker so v njem še žive mnoge slovenske ostaline, slovenska pojocnost, pogostoma slovenski slog.

In kar je najhujše, te slovenske preteklosti se ti ljudje sramujejo, je nočejo priznati, jo zatajujejo. Marsikdo med nimi verjetno še zna slovensko, zlasti če je prišel v Slemenice z »juga« onstran Drave, izpod Karavank. A tega ne bo nikomur povedal. To svojo preteklost, to svoje znanje bo trdovratno zatajeval. To je posledica stoletij prisilne germanizacije, ne samo uradne, gospodarske in politične, ampak tudi psihološke, ker je nemščina še danes Slovencu vsiljena kot jezik »gospodarjeve«, slovenščina pa šeta kot manjvredni jezik »nižjih plasti« prebivalstva.

Grozeče se dviga med Slemenčani in vse okoli po teh gorah še vedno nacizem. Le za trenutek se je potuhnil, a nihče ga ni prebral, nihče ga ni obsodil. V Nemčiji je bil poražen. V Avstriji je ostal nedotaknjen in še dalje nemoten divja. Kljub njeni navdušenosti priključitvi k Nemčiji leta 1938 in javni »tajni«, da so bili Avstrijci med najhujšimi nacisti, je poveljna blokovska igra deželi pripoznala status okupirane države in jo ohranila nedotaknjeno, da še naprej lahko divja nad Slovenci in ostalimi manjšinami. Čudna zgodovina.

Prav nacistom je slemeniški župnik trn v peti. Vsi vedo, da je župnik Slovenec, a večina vaščanov ga le počasi sprejme, zlasti še, ker se župnik trudi, da svojo nemščino prilagodi kolikor le more jeziku ljudi. Politika ga ne zanima, niti ideološka, niti narodnostna. Njegova skrb so duše vaščanov, so vaščani sami, ki pod

Še ena svečanost v spomin Lojzeta Bratuža

Na pobudo goriške pokrajinske uprave je bila v soboto 4. aprila na sedežu pokrajinske uradne spominske svečanost v spomin Lojzeta Bratuža ob 50-letnici njegove tragične smrti. Tako se je tudi pokrajina oddolžila spomenu tega moža, ki je postal žrtev takratnih političnih in nacionalnih razmer na mejah Italije, in se pridružila goriški občini pri počastitvi nedolžne žrtve fašističnega nasilja. Mnenja pa smo, da gre v ta spominska slavlja vključiti tudi vse žrtve nasilja, saj ima fašistično nasilje isti izvor kot nasilje vseh dikatur: zanikanje svobode in vsiljeno ideologijo.

Na vabilih je zapisano: »To srečanje, posvečeno Lojzetu Bratužu, je dolžan trenutek razmišljanja o osebnosti nekega uglednega glasbenika naše zemlje, ki je pred 50 leti postal žrtev fašističnega sovraštva in zaničevanja do »drugorodcev« (allogeni).« Tako so nas Slovenci takrat imenovali.

Predsednik pokrajine Silvio Cumpeta je odprl srečanje s pozdravnimi besedami, omenil razlog srečanja ter razmere, ki so bile pred 50 leti. Za njim je pokrajinski odbornik dr. Mirko Špacapan poudaril, kako je Lojze Bratuž postal žrtev nasilja, ker je bil zaveden Slovenec in zaveden

katoličan. (Naj med oklepaji omenimo, da gre glavna zasluga za to komemoracijo prav njemu kot odborniku za kulturo.)

Tem uradnim posegom je sledilo predavanje Branka Marušiča iz Nove Gorice. Osvetlil je čase, v katerih je Lojze Bratuž živel, in sicer pod staro Avstrijo, ko se je rodil in šolal, pa pod Italijo, kamor je Gorica prišla leta 1918. Omenil je razcvet kulturnega življenja na Goriškem takoj po prvi vojni, politične razmere, ki so takrat vladale med Slovenci. Zaključil je s fašistično diktaturo, ki je Slovenec in vse ostale narodne manjšine obsodila na narodno smrt.

Drugi predavatelj prof. Luigi Tavano je spregovoril o »Goriški kulturni in verski avtonomiji«. Gorica je bila pod Avstrijo sedež metropolije, goriški nadškof pa metropolit s svojimi sufragani, tj. podložnimi škofi. Kot taka je Gorica uživala velik ugled in tudi neko avtonomijo na cerkveno-verskem področju. Ko je naša dežela in z njo tudi goriška škofija prišla pod Italijo, so se tudi versko-cerkvene razmere spremenile. Goriška škofija je postala ena izmed italijanskih škofij in s tem izgubila svojsko podobo in kulturno vlogo oz. avtonomijo.

Srečanje je zaključil prof. Zorko Harej, ki je osvetlil Lojzeta Bratuža kot glasbenika in človeka. Na področju glasbe Lojze Bratuž ni imel kake posebne strokovne priprave, vsaj znano ni. Bil pa je naravno izredno talentiran za glasbo. Poleg tega je živel v družbi s prof. Emilom Komekom, Davidom Doktoričem ter Vinkom Vodopivcem, ki so vsi bili njegovi prijatelji. Zato smemo sklepati, da so mu stali ob strani kot glasbeniku in mu pomagali v umetniški rasti. Kot osebnost pa je Lojze Bratuž bil izredno dobrega srca in milega značaja, kar smo ugotovili tudi njegovi dijaki v malem semenišču; kot kristjan je bil enovita osebnost, ki se je ves postavil v službo ljudstvu in Cerkvi.

Srečanja so se udeležili tudi številni gostje, med njimi prefekt Garsia, general Bacco, generalni vikar L. Ristits, razni izvoljeni svetovalci in veliko občinstva tudi z onstran državne meje. Srečanja so se udeležili tudi dijaki učiteljskega in liceja.

Pismo iz Hongkonga

Iz Hongkonga se je oglasil misijonar g. Stanko Pavlin. Takole piše:

Najprej hvala za koledar Goriške Mohorjeve družbe in Katoliški glas, ki mi redno prihaja. Za velikonočne praznike bomo imeli vsi veliko dela; upam, da bo prišlo tudi veliko ljudi k spovedi. Se vedno pomagam pri župniji sv. Frančiška Asiškega, poleg tega sem zaposlen še pri sestrah salezijankah v tukajšnji šoli sv. Jožefa.

Na veliko soboto bomo krstili 150 katehumenov. Te tedne ji intenzivno pripravljamo na ta odločilni korak.

Tudi letos bom imel dovoljenje za birmanje kot že lansko leto, seveda brez mitre, ker nisem škof.

Tukajšnji ljudje se zmeraj bolj zanimajo za leto 1997. To leto bo namreč Hongkong prišel pod kitajsko oblast. Tako so se dogovorili v Londonu in Kingu. Skoraj vsak dan na televiziji razpravljajo o tem usodnem letu, ker se zavedajo, da ne bo tako kot bi moralo biti in kot si želijo, da bi bilo, posebno kar se tiče sredstev družbenega obveščanja, radija, tv, časopisov. Saj se že zdaj čuti pritisk, ki prihaja z onstran meje. Ze sedaj nas hočejo učiti, kako bomo morali takrat biti pridni.

Iz svetovnih obvestil berem in slišim,

da se Kitajska odpira religijam in katoliški Cerkvi. Tudi nekateri naši salezijanci tako mislijo. Toda moje mnenje je drugačno. Tam onstran meje si želijo zveze s katoliško »Caritas« in tudi morda kakih sester in patrov, da bi šli pomagat ostarelim in ubogim, a zmeraj pod pogojem — podpora od zunaj — vedno za njihove namene, ki niso kaj katoliški. Še manj pa, da bi dopuščali kako pokorščino sv. očetu. Pisanje, da je toliko cerkva znova odprti in na razpolago za službo božjo, se mi zdi pretirano in preveč optimistično. Kadar gredo turisti, tudi katoličani, na obisk na celinsko Kitajsko, jim pustijo maševati kar v hotelu. Drugače pa je, kadar gredo pravi romarji, npr. v Zo Se, tj. na božjo pot k cerkvi Marije Pomočnice kristjanov blizu Sanghaja. Duhovniki, ki vodi skupino, ne dovolijo, da bi maševal na glavnem oltarju, ampak v zakristiji, tj. privatno. Meni se zdi, da to ni odpiranje, temveč raje zapiranje.

S temi vrsticami ne bi želel nikomur jemati optimizma o »odpiranju« Kitajske. Obratno, želim, da bi moje gledanje bilo »neresnično«, vendar je bolje, da smo realisti, ko pišemo o »odpiranju« Kitajske. Vsem, ki me poznajo, in tistim, ki me ne poznajo, želim veselo Alelujo.

Po duhovnih vajah pri kanosijankah v Hongkongu. Druga z leve je s. Anica Miklavčič, na skrajni desni misijonar Stanko Pavlin SDB

Tvegano potovanje

(nadaljevanje s 1. strani)

ti katoliške univerze, ki deluje že od leta 1888 in je eno najbolj pomembnih kulturnih središč v državi. Zelo pričakovano je bilo tudi na večer srečanje z zastopniki opozicije, v kateri je 13 strank; mednje se je vključil tudi Movimiento democrático popular, ki predstavlja komuniste. Da bo prišlo do narodne sprave (acuerdo nacional), je treba po papeževih besedah upoštevati štiri točke: sožitje mora sloveti na moralnih načelih; spoštovati in razvijati je treba krščanska izročila čilскеga ljudstva; potrebni so dialog, strpnost in medsebojno razumevanje; odločno je treba izključiti vsako nasilje.

O važnosti narodne sprave je spregovoril sv. oče tudi med mašo v parku O'Higgins, ki jo je opravil ob razglasitvi karmeličanke (imela je komaj 19 let) Terese de los Andes za blaženo. Dejal je: »Sprava, kot jo pojmuje Cerkve, je pristna pot osvobođenja brez zatekanja k sovraštvu, razrednemu boju in hujskanju zoper lastne brate, ki mislijo drugače. Ne bomo nehali poudarjati, da nasilje ni niti krščansko niti evangelijsko in prav tako ne pravilna pot za reševanje težkoč posameznikov in narodov. Sprava predpostavlja potrpežljivost in velikodušno ljubezen, trdno povezavo z resnico in odklanjanjem vseh vrst nasilja.«

Prav tega nasilja tudi v času papeževga bivanja v Santiagu ni manjkalo. Tako je že prvi večer po papeževem prihodu policija nastopila proti demonstrantom. Še huje je bilo naslednji dan, ko so brezdomci hoteli zasesti državno zemljo v santiškem predmestju, da si tam postavijo svoje barake, pa jih je policija pregnala. Pri tem je bil ubit eden od teh brezdomcev, 26-letni Patricio Juica, nad 70 pa ranjenih.

Zelo hudo je bilo tudi ob papeževi maši v parku O'Higgins pred odhodom iz Santiaga. Skupina levičarskih skrajnežev, bilo jih je kakih 200 do 300 in pripadajo gibanju MIR (Movimiento izquierda revolucionario), je predrla varnostni pas, ki so ga tvorile varnostne sile in začela razgrajati. Policija se je morala poslužiti solzilnega plina, ki je dosegel tudi sv. očeta, da je položaj obvladala. Jasno je, da je to nasilje bilo voda na mlin za Pinochetov režim, ki svoj obstoj utemeljuje prav z nevarnostjo krvave revolucije.

PO ČILSKEM JUGU

Po teh dogodkih je papež v soboto 4. aprila jutraj odletel na skrajni jug Čila, v mesto Punta Arenas, ki leži blizu osporanega kanala Beagle in bi bilo v primeru spopada lahko postalo pozorišče hudih bojov. Tu je poudaril, da je njegov pastoralni obisk v Čilu in Argentini služba tistemu miru, ki nam ga je Gospod zapustil. V Punta Arenas je prišel iz dveh nagibov: da se Bogu zahvali za mirovni sporazum, dosežen po posredovanju Apostolskega sedeža glede spornega kanala in da pozove ves svet, naj se ravna po zgledu vlad in ljudstev Čila in Argentine, ki sta se znala sporazumeti. Treba pa je vedeti, da je med mirom in pravičnostjo tesna zveza.

V Punta Arenas se je papež pomudil le krajši čas. Pot ga je vodila nazaj proti severu. Opoldne se je ustavil v Puerto Montt, središču ribištva in ribje industrije. Na prostrani obmorski avneniji je v sv. maši omenil bližnjo 500-letnico odkritja obeh Amerik, ki je tem krajem prineslo pravo vero. Tudi Čilenci naj jo skrbno varujejo in ostanje povezani s Kristusovo Cerkvijo. Pazijo naj, da ne pride do kake spolitizirane »ljudske Cerkve« in da se ne bodo udinjali raznim sektam, ki v Čilu kar mrgoliijo. Še bolj naj se bojijo onih, ki hočejo spravo in dialog nadomestiti s silo orožja ali ideološkim nasiljem. Zavračajo naj ideologije, ki hočejo krščanski pogled na svet nadomestiti z maliki moči, bogastva in užitka, ki ponujajo pornografijo in uživanje mamil, ki hočejo življenjsko silo naroda spodrezati s sterilizacijo, protisopčetnimi sredstvi in rušenjem družine.

Na večer je prispel v mesto Concepción v osrednjem Čilu, 200 km južno od Santiaga. Tu so rudniki železa in razne tovarne. Naravno, da je spregovoril o socialni pravičnosti. Treba je zgraditi civilizacijo ljubezni, a pri tem ne pozabiti, da pravicam odgovarjajo tudi dolžnosti.

Papež se je nato za krajši čas ustavil še v Temucu (v tej škofiji deluje več slovenskih duhovnikov), 100 km južno od Concepcióna, nato pa odletel na čilski sever, kjer je obiskal še mestu Sereno in Antofagasto. V ponedeljek 6. aprila popoldne je zapustil čilsko zemljo ter prispel na večer v Buenos Aires. O tem pa več prihodnjič!

J. K.

Misijonar med nami

Od ponedeljka 30. marca do sobote 4. aprila je bil na Goriškem Jože Gider, duhovnik mariborske škofije, svoj čas misijonar na Madagaskarju. Povabili smo ga, da pride pričati o delu za božje kraljestvo med tamkajšnjimi domačini. Saj je prav, da poznamo tudi, kako se oznanja in raste Kristusovo kraljestvo med ljudstvi, ki ga do sedaj niso poznala.

Prisel je ter po šolah našim otrokom in mladini prikazal delo slovenskih misijonarjev na tem daljnem otoku v Indijskem oceanu. Obiskal je šole v Steverjanu, Štandreu, na Vrhju, v Sovodnjah, v Nabrežini; v Gorici pa tako osnovne kot nižje srednje šole in en razred liceja. Srečal se je tudi z odraslimi v Katoliškem domu in v Zavodu sv. Družine, kjer so mu sestre nudile streho in gostoljubje.

V soboto, ko je odhajal, je bil utrujen, vendar zadovoljen, saj je toliko zanimivega posredoval naši mladini in tudi sam povsod doživel lep sprejem. Pa smo ga vprašali, naj kaj pove tudi o samem sebi in ne samo o misijonih. Začel je:

Po rodu sem Prekmurec, ker sem se rodil v Tišini ob koncu druge svetovne vojne; v mašnika sem bil posvečen v Murski Soboti leta 1971. Poslali so me v Slovenj Gradec. Pa sem si kot mlad novomašnik mislil: »Povsod je tvoja Cerkev, kjerkoli si, ali doma ali v misijonih. Poskusi, kako se gradi Kristusova Cerkev v misijonih.« Zaprošil sem škofa Drževnika, naj me pušči v misijone. Bil sem prvi svetni duhovnik v mariborski škofiji, ki je zaprosil za kaj takega. Gospod škof je okleval, potem pa me pustil, naj grem. Tako sem se poslovil od Slovenj Grada leta 1973 za Madagaskar.

Kako začne misijonar svoje delo v tako tujih krajih?

Najprej mora za nekaj mesecev v »šolo«. To se pravi, da gre za nekaj časa v poseben zavod, ki ga vodijo jezuiti, da se seznanijo s kulturo domačega ljudstva in z njihovim jezikom. Saj danes ne moreš ljudem govoriti s pomočjo tolmača, kot so včasih delali. Potem ti škof odkaže tvoje delovno mesto. Mi slovenski misijonarji na Madagaskarju delujemo v škofiji Farafangana na jugu otoka. Škof je domačin, zelo preprost in za misijonarje skrben oče. V škofiji ima 23 duhovnikov raznih narodnosti: med njimi so tudi štirje domačini Malgaši. Slovencev je več duhovnikov, nekaj sester in laičnih pomočnikov.

Kaj pa delo misijonarja, ko pride v to zanj čisto novo okolje?

Vključi se v delo skupaj z drugimi misijonarji. Predvsem mašuje, oznanja božjo besedo, uči krščanski nauk, obiskuje bolnike, poučuje katehiste, ki so njegova desna roka. Veliko skrb posveča tudi vzgoji laikov za pastoralno delo. Laiki morajo pomagati pri graditvi božjega kraljestva; za tako nalogo pa jih je treba vzgojiti. Pri tem skuša živeti tako, kakor živijo domačini. Čim bolj se jim prilagodiš, tem bolj te cenijo.

Misijonarji na Kitajskem in Japonskem tožijo, da sta oba ta jezika težka za nas Evropejce. Ali je tudi z malgaščino tako?

Ne, malgaščina je dokaj lep, a preprost jezik to v sklanjativ kot v spregativ; npr. govoriti se pravi »teni«. Sedanj čas je mi-teni, prihodnji čas hi-teni, pretekli pa ni-teni.

Koliko časa ste ostali na Madagaskarju? Sest let, od 1973 do 1979. Moral sem se vrniti v Evropo zavoljo zdravja. Nakopal sem si neko tropsko bolezen in se po povratku zdravil šest mesecev v Parizu. Sedaj sem pa znova zdrav.

Kje ste zdaj v službi?

Za župnika sem v Ločah pri Poljčanah, odkar sem se vrnil z Madagaskarja. Župnija je pol kmečka, pol delavska. Šteje kakih dva tisoč duš; pri verouku imam

okoli 160 otrok.

Zaključili ste obisk pri nas. Kakšne vtise odnašate?

Presenečen sem bil nad stanjem misijonske zavzetosti. Pri otrocih sem našel veliko navdušenje ter poznanje misijonske problematike. Spraševali so o vsem: o veri tamkajšnjih ljudi, o njih navadah, zakaj mi misijonarji gredo med Afričane, kdo nas plača, kdo za nas skrbi, če zbolimo, kdo nam kuha, če ima misijonar domotožje. In še toliko drugega. Res, lepe vtise odnašam nad delom katehetov in skrbnih animatorjev.

Hvala vam, g. misijonar, da ste prišli med nas in zlasti naši mladini nudili vpogled ne samo v delo misijonarjev, temveč tudi v problematiko nerazvitega Tretjega sveta. Bog naj vam povrne in pomaga pri vašem delu v župniji.

K. H.

Čestitke

Mešani in moški zbor od Novega sv. Antona in Tržaški mešani zbor iskreno čestitata svojima pevcema

MAJI LAPORNIK
in

ADRIJANU PAHORJU

ob uspešno opravljeni diplomi na tržaški leposlovni fakulteti. Čestitkam se pridružuje tudi ostali prijatelji.

Taizè - Trst - Ljubljana

Od 1. do 3. maja letos bo v Ljubljani mednarodno srečanje mladih, nova postaja na »romanju zaupanja na zemlji«. Brat Roger iz Taizēja se bo sam udeležil tega srečanja. Pred več leti je skupnost iz Taizēja začela to romanje, ki združuje mlade iz številnih dežel v skupnem iskanju odgovorov na svoja vprašanja in probleme. Taizè ni nikoli hotel postati »gibanje«, ampak pomagati mladim, da bi bili še bolj zavzeti tam, kjer živijo, v svoji župniji, mestni četrti ali vasi, in da bi tam bili romarji zaupanja in miru.

Da bi mladi lahko delili svoje iskanje z drugimi in bili drug drugemu vidno znamenje tega romanja, je prišlo do srečanj v večjih mestih: Pariz, Rim, Barcelona, Köln, New York, azijsko srečanje v Madrasu v Indiji, Vzhodni Berlin, Varšava, London... in sedaj, na povabilo ljubljanskega nadškofa Šuštarja, v Ljubljani za mlade iz vse Evrope.

Za mnoge je ekumenska skupnost v Taizēju še »skrivnost«. V resnici pa je prav Taizè, majhna vas v Burgundiji v Franciji, kraj, kjer možje v dosmrtnem celibatu in skupnem življenju uresničujejo pri spodobno skupnosti. Te skupnosti, ki jo je ustanovil prav br. Roger, pripadajo danes katoliški in tudi nekatoliški bratje iz kakih 20 dežel vsega sveta. Po zaslugi ljubljanske Cerkve se bodo tako lahko številni mladi z Vzhoda in Zahoda zbrali ob molitvi tudi v Sloveniji.

Italijanski mladinci bodo na poti v Ljubljano šli skozi Trst in prav zavoljo tega dejstva se je v nekaterih mladih Tržačanin, prijateljih Taizēja, rodila misel, da bi ob tako važnem trenutku, ko se bo Evropa srečala v Ljubljani, tudi Trst lahko bil priča evropskemu srečanju. Iskali smo ustrezno obliko in se naposled odločili za skupno molitev, ki naj bi prav v duhu Taizēja združila tudi mlade slovenske in italijanske kristjane. Tudi v Trstu živijo namreč katoliške in nekatoliške skupnosti in prav zaradi tega »romanje zaupanja na zemlji« ne sme neopazno mimo Trsta. To je lahko krepak dokaz, da z mo-

Mladika št. 1 in 2-3

Tržaška revija Mladika nas je s prvo številko letošnjega 31. letnika prijetno presenetila s svojo novo grafično podobo. S tem letnikom je namreč revija prešla na fotokompozicijo. Prednosti te tehnike so predvsem v boljši kakovosti slikovnega gradiva.

Prva številka se je v uvodniku spomnila 50-letnice smrti Lojzeta Bratuža. Poleg običajnega zanimivega literarnega branja nam ta številka prinaša še nekaj aktualnih zapisov in novic, ki so prav za radi omenjene nove tehnike tudi likovno bogato opremljeni. Prostor nam tu ne dopušča, da bi se spustili v podroben opis vseh prispevkov te številke.

Medtem pa je že krepko pred veliko nočjo izšla druga številka revije, ki je vsebinsko bogata in aktualna. V drugi številki lahko preberemo vsaj glavne misli tistih člankov 57. številke Nove revije, ki so v zadnjem času sprožili v Sloveniji toliko polemik.

Tudi v tej številki ne manjka literarnega branja, aktualnih zapisov, kritik in novic. Čuk na Obelisku pa je kot skoraj vedno duhovit, satirično učinkovit in vreden vsaj majhne meditacije, saj ne strelja nikoli v prazno.

Mladiko prav vsem toplo priporočamo. V vrsti revij, ki smo jih Slovenci v Italiji imeli po vojni, Mladika ni samo najstarejša, ampak danes tudi edina, ki redno in točno izhaja. Zato je prav, da jo bremo in podpiramo. - M-r

litvijo tudi sami podpiramo ljubljansko srečanje in hočemo tako izvršiti konkretno dejanje sprave med različnimi skupinami in skupnostmi.

Pripravljalna skupina mladih se je tako z navdušenjem lotila dela, potem ko je o stvari spregovorila tržaškemu škofu Bellomiju ter članom Škofijske komisije za mladinsko pastoralno in dobila vso njihovo podporo.

Skupna molitev bo v četrtek 30. aprila (na predvečer srečanja v Ljubljani) ob 20.30 v cerkvi Brezmadežnega Srca Marijinega (ul. Sv. Anastazije). Ponoči pa bodo nekateri mladi skupno z vsemi ostalimi, ki bodo to želeli, spregledali v župnišču tiste udeležence ljubljanskega srečanja, ki se bodo ustavili v našem mestu in z njimi doživeli trenutek spoznanja in prijateljstva ob molitveni zbranosti in petju.

Pripravljalna skupina vabi zato vse mlade, da se udeležijo srečanja in postanejo tako žive priče »Kristusovega miru: On je zedinil oba naroda v enega in porušil zid, ki ju je delil« (Ef 2,14).

Kdor bi se rad pogloblje seznanil s tem dogodkom, naj se obrne na Lilijano (tel. 729836), na svojega dušnega pastirja ali na skavtske voditelje, katere bomo pravčasno seznanili z vsemi podrobnostmi.

Predvidevamo pa tudi, da se kdo navduši za edinstveno srečanje v Ljubljani in se ga bo želel udeležiti. Slehernega interese vabimo, da nam pravčasno izrazijo svojo željo, ker bi v tem primeru lahko zbrali skupino mladih in skupaj z ostalimi mladinci poromali v sosednjo Slovenijo. Vsakega bomo zelo veselili!

»Kristus nas vodi skupaj, da bi bil s človeštvom na poti. Skrivnost skupnosti, ki je Cerkev, se začneja tam, kjer vsak živi.«

L. F.

tržaške novice

Priznanje Zvezi slovenske katoliške prosvete

V ponedeljek 6. aprila je bilo na sedežu Slovenske prosvete v ul. Donizetti v Trstu intimno slavlje, na katerem so podelili nagrado Dušana Černeta Zvezi slov. katol. prosvete v Gorici. Več o tem prihodnjič.

Dolina

Štiri stališča občinskega sveta. Na redni seji 27. marca so svetovalci zavzeli stališča do štiri zadev, ki so aktualne in posegajo tudi v življenje slovenske narodnostne skupnosti v Italiji.

1. Občinski svet zavrača stališče odv. Camberja, ki je predlagal, da se v Krajevni zdravstveni enoti (KZE) št. 1 »opravi uporaba slovenščine«. Tak predlog bi obubožal demokratično in svobodno družbo, v kateri živimo ter pomeni nekulturno dejanje in teptanje italijanske ustave.

2. Osnutek deželne načrta »za odstranjevanje smeti in podobnega« in vzporednega predloga tržaške občine za izgradnjo novega upepeljevalnika na Čelu ali na Dolgi kroni v občini Dolina je za dolinsko občinsko upravo iz ekoloških razlogov nesprejemljiv. Morebitni upepeljevalnik naj se postavi znotraj Industrijske cone.

3. Ker ne nudi vlada občinam potrebnih sredstev, so te prisiljene znatno povišati tarife raznih služb kot so vodovod, pobiranje smeti, šolska okrepčevalnica. Občinski svet izraža zaradi tega svoje negodovanje in postavlja zahtevo, da se občinam zagotovi tista finančna sredstva, s katerimi zavoljo zadnjega vladnega odloka o krajevnih financah ne razpolagajo več.

4. Občinski svet tudi postavlja zahtevo na vse atomske velesile, da prenehajo z jedrskimi poizkusi in tako naredijo prvi korak k stvarni razorožitvi. Obenem poziva italijansko vlado, naj se za to učinkovito zavzame.

Bazovica

Priznanje staršev. Svet slavi vsako leto Dan žena, Materinski dan in zadnje čase še Očetov dan. Naš Slomškov dom je združil te pomembne dneve v eno samo slavlje: praznik staršev.

Spored je bil pester, živahen in vsebinsko bogat. Beseda, pesem, glasba so ob mislih naših največjih pisateljev in pesnikov poveljevali vlogo matere in očeta.

Slišali smo trditve neke matere, ki pravi, da je enakopravna na vseh življenjskih področjih, čuti pa se ne enakopravna v odnosih do malih otrok. Takole pravi: Ne čutim se enakopravna, ker ne morem biti predvsem mati, ker mi je vsako jutro težko, ko gledam malo glavico, kako se mirno spi na rožnatih blazinah in vedno znova, vsako jutro, ga z bolečino prebujam. Težko požiram njegov jok, ko zaman prosi, da bi bil še čisto malo v postelji pri mami, kjer bi se »pocrtaval«. Čutim se kriva pred njim, ko ga zjutraj vzemirjam: Hitro popij mleko, hitro se obleci, greva, greva, zamudila bova...

Otroci osnovne šole so napisali kar 37 spisov o materi in očetu. Najmlajši so jih vsi prečitali, večji pa samo najboljše, ki so bili tudi primerno nagraceni.

Otroški zbor »Slomšek« je ubrano pre-

peval med recitacijami primerne pesmi pod vodstvom Norine Dobrila in ob klavirski spremljavi Tamare Ražem. Deklici Maja Grgič in Milena Kovačič sta poklonili staršem dve izvedbi na klavirju. Vsi nastopajoči so mamicam in očetom ob zaključku praznika poklonili rdeč nagelj. Hvaležni smo vsem, ki so tako skrbno pripravili otroke na to slavlje.

Sožalje

Zupnijska skupnost sv. Marije Magdalene izraža svoje sožalje družinam Sau, Jurkič in Grgič ob smrti Srečka, Ninota in Jožeta. Tudi Katoliški glas se pridružuje in izraža sožalje svojim naročnikom.

Zahvala

SZSO - Trst se zahvaljuje vsem dobrotnikom, ki s svojimi prispevki omogočajo važno vzgojno delo v zamejskem prostoru. Znano je namreč, da živi ta organizacija izključno od članarin svojih članov in od darov. Prav posebna zahvala pa naj gre občinama Dolina (60.000 lir) in Devin-Nabrežini (200.000 lir), ki sta omenjeni vsoti denarja dodelili krajevnim skavtskim skupinam (3. odn. 1. stegu).

Seminar za profesorje slovensščine v Gradežu

Res prijetno, intenzivno delavno, obenem pa družabno vzdušje je prevečalo seminar za profesorje slovensščine, ki je potekal v Gradežu od 30. marca do 1. aprila. Okrog 30 »slavistov« s Tržaškega in Goriškega se je v ponedeljek zbralo v hotelu Argentina, kjer je vodja seminarja ravnateljica Laura Abrami najprej pozdravila prisotne tudi v imenu šolskega skrbnika, nato pa predstavila predavateljico dr. Olgo Kunst-Gnamuševo in njena sodelavca prof. Silva Faturja in prof. Ljudmilo Russi.

Teme seminarja, ki so se na prvi pogled zdele precej zahtevne, morda celo nejasne, je dr. Gnamuševo s svojim jasnim podajanjem razgrnila pred udeleženci in marsikoga navdušila za novo, med Slovenci še zelo malo raziskano jezikoslovno področje pragmatike. Naslovi predavanj so bili: Slog učne komunikacije kot oblikoslovni dejavnik učenčeve osebnosti, Spoznavanje slovničnih pojmov, Pomenoslovje in jezikovna vzgoja.

Pri prvem se je predavateljica zaustavila pri problemu načina izražanja v raznih okoliščinah, saj ni vseeno, če npr. neko povelje izrazimo z velnikom ali v vprašalni obliki. Jezikovni mehanizmi, ki segajo v najgloblje sfere naše duše, bistveno oblikujejo naše družbeno življenje, saj sega slog našega vsakodnevnega sporazumevanja od avtoritarno-dogmatskega do demokratično-utemeljevalnega.

Jezik pa je tudi sistem pravil, ki bi jih moral član vsakega naroda poznati, da bi ne prišlo do prevelikih odstopanj od norme. To je bila tema drugega dneva seminarja.

Tretji dan pa je dr. Gnamuševo posvetila pomenski sestavi povedi in besedil na splošno. Pri tem je poudarila predvsem povezovalne pretvorbne operacije, s posebnim ozirom na posamostaljenje (nominalizacija) in na pozajmljanje, ter opozorila, da obstajajo slovnična pravila, ki presegajo meje povedi. Lahko bi rekli, da so to pravila, ki dajejo sklopu dveh ali več povedi čisto posebno obliko in določijo besedilu težo, sproščenost ipd. Tu pa sežemo ponovno na zanimivo področje pragmatike, na katerem je dr. Gnamuševo v slovenskem merilu pravi pionir.

Predavanjem je vsak dan sledilo popoldansko skupinsko delo, ki sta ga pomagala sooblikovati prof. Fatur in prof. Russi.

Udeležencem zanimivega študijskega srečanja pa ni manjkalo priložnosti tudi za koristne razgovore in izmenjavo izkušenj, kar je popestrilo proste ure po kosilu in večerji. Izjemno vzdušje pa je še popestrilo majhno presenečenje: pevski nastop improviziranega kvinteta (s šaljivim imenom Pragmatično slavistični kvintet), ki je hotel biti le skromna zahvala predavateljici, njenima sodelavcem, vodji seminarja dr. Abramovi, nadvse uslužnemu hotel-skemu osebju, deželnemu zavodu IRRSAE, ki je seminar omogočil, in zakaj ne, tudi vsem udeležencem.

Marijan Kravos

Misijonar Jože Gider med domačimi Malgaši

Knjiga o nadškofu Cocolinu

Prejšnji teden je bila v avditoriju Fogar v Gorici lepa slovesnost, na kateri je bila na sporedu predstavitev knjige »Il vescovo Pietro«, delo o življenju in pastirovanju pokojnega nadškofa Petra Cocolina. Knjigo je izdal goriški škofijski tednik La Voce Isontina, obsega pa vrsto zanimivih in bogatih prispevkov raznih duhovnikov in laikov, ki obujajo spomine na dobo in lik nadškofa Cocolina.

Prisotne je najprej pozdravil goriški nadškof Bommarco. Nato je spregovoril urednik škofijskega tednika Renzo Boscarol in prikazal nastanek knjige same (v njej je tudi prispevek msgr. Fr. Močnika o pokojnem nadškofu in Slovencih, pa tudi spominski govor ljubljanskega nadškofa Suštarja).

Glavni govornik pa je bil msgr. Ravignani, škof v mestu Vittorio Veneto in prej dolgo let duhovnik tržaške škofije in rektor tamkajšnjega semenišča. Prav v tem svojstvu je sedanji škof orisal svoje stike in poznanje z goriškim nadškofom, zlasti v obdobju, ko je ta bil tudi apostolski administrator v Trstu po odstopu msgr. Santina.

Iz govora msgr. Ravignani je izstopal bogat lik pastirja, ki se je zlasti v tem obdobju z vso skrbjo posvetil tržaški škofiji in jo vodil vse do imenovanja msgr. Bellomijs. Prikazal je nadalje človeški in pastirski lik msgr. Cocolina, njegovo zanimanje za misijone, njegovo skrb za semenišče. Zlasti je še poudaril njegovo odprto osebnost in veliko dostopnost v občeševanju z vsemi. Msgr. Ravignani je nato tudi dejal, da so v njem vsi verniki — Italijani, Furlani in Slovenci — videli enako pravičnega in skrbnega pastirja, ki pozna njihove probleme.

Predavanje o nadškofu oz. o knjigi ob njenem izidu je pravilno opomnilo vse navzoče in goriško javnost nasploh na vrednote, ki jih je prav msgr. Cocolin v okviru nadškofije in svojega pastirovanja cvetel in poživljal. Prav zato je še sporočilo tega bogatega in zanimivega večera posebno aktualno.

Iz pokrajinskega sveta

Na zadnjem zasedanju goriškega pokrajinskega sveta je bila dokončno odobrena razširitev in posodobitev cestne povezave iz Ločnika na Jazbine, ki je našim ljudem zelo pri srcu, saj bo tako končno urejena cesta, ki je danes ozka in nevarna ter razlog za neštete nesreče, zlasti ob deževnem in mokrem vremenu.

Druga važna odločitev zadeva nakup stavbe v ul. Diaz v Gorici, kjer je do pred kratkim imela sedež bolnišnica Usmiljenih bratov za ostarele in onemogle.

Goriška pokrajina bo stavbo odkupila od reda Usmiljenih bratov in jo bo popravila in posodobila. Pod stavbo samo se načrtuje veliko večnadstropno parkirišče, ki bo še kako dobrodošlo v samem središču mesta. Obenem pa bo v centralnem telesu omenjenega objekta urejena dvorana-avditorij in drugi prostori za razstave in kulturne prireditve.

Dvorišče bivše bolnišnice pa bi lahko služilo kot park za otroke.

Seja goriškega občinskega sveta

Na seji občinskega sveta v Gorici dne 31. marca je bilo veliko govora o različnih tekočih vprašanjih. Med temi je bilo tudi o politiki pobratena med občinami. Debata se je začela ob točki dnevnega reda, ki je predvidevala letni prispevek občine v mednarodno zvezo pobratenih mest. Sprožilo se je veliko idej in pobud. Razni svetovalci so bili mnenja, da dosejanja pobratena občine (Celovec, Venlo na Nizozemskem, Grosseto in Sassari) so sicer umestna, toda ne še zadovoljiva. Predvsem pa, da Gorica še ni sklenila nikakega pobratena z občino države, na katero sama meji.

V tem smislu je nastopil tudi načelnik svetovalske skupine Slovenske skupnosti Damjan Paulin. Podčrtal je sicer utemeljenost dotedanjih izbir. Pri tem pa se je zavzel za pobratena s kako mestno ob-

čino zlasti v republiki Sloveniji. To bi namreč tudi bilo najbolj naravno, saj me jimo prav na to prvo jugoslovansko republiko. Spomnil je tudi na dejstvo, da je SSK že vsa leta, posebej ob razpravi o proračunu, opozarjala na to potrebo. Res, da ima naša občina že zelo dobre, trdne in urejene stike z Novo Gorico. Zato tudi ne bi šlo tu za kako vzpostavljajanje formalnega pobratena, saj gre pravzaprav za posebne, preferencialne odnose.

Tudi župan Scarano je pravilno poudaril, da imamo prav z Novo Gorico najbolj tesne odnose kot z nobenim do sedaj pobratanim mestom. Župan je v svojih izjavah tudi podčrtal nekatere druge točke. Pobratena služijo predvsem spoznavanju med oddaljenimi stvarnostmi. Pri tem je kar zadeva Jugoslavijo omenil npr. dobre odnose z mestom Niš v Srbiji, ki ima tudi veliko mednarodno pevsko tekmovalništvo kot mi, s katerim bi bilo možno misliti na pobratena. Od Slovencev pa je, kot tudi nekateri drugi svetovalci, imenoval Ljubljano. Scarano je še dodal, da bi lahko ob tisočletnici francoske monarhije izvedli pobratena z mestom, ki je to monarhijo začelo (izvor Kapetingov), saj je prav v Gorici s Karlom X. ta monarhija končala.

Odločno nasprotni vsakemu pobratenu z Jugoslavijo so bili misovci, ki so še zahtevali od župana, naj pri novogoriških oblasteh poseže, da se na Sabotinu zbrše napis »Naš Tito«, ki da žali Gorico...

Vsekakor bo goriška občina prav gotovo našla pravo izbiro in tako tudi na tem področju, kot že prej drugje, začrtala pravilne in plodne odnose s sosednjo Jugoslavijo, posebej še s Slovenijo.

Sovodnje

Pred dobrimi tremi leti, tj. 25. februarja 1984, so kulturni delavci za Dan slovenske kulture izvedli prvkrat revijo pevskih zborov in jo poimenovali »Sovodnjska poje«. Letos se je ponovila že tretjič v petek 3. aprila v Kulturnem domu. Organizacija te kulturne manifestacije, ki pomeni obenem slavnost slovenski besedi in vabilo k ljubezni do zborovskega petja, je ves čas v rokah KD Sovodnje. Njen predsednik Slavko Tomsič je tudi letos revijo odprl s pozdravnimi besedami.

Nastopili so: moški zbor Skala iz Garijs (Antek Klančič), ženski zbor iz Sovodnje (Rezi Češut), mladinski zbor iz Sovodnje (Sonja Pelicon); zbor je imel tudi svoj krstni nastop, mešani zbor Rupa-Peč (Dimitrij Rejo), Sovodnjska dekleta (Sonja Pelicon) ter kot gost moški zbor iz Mirna (Vojko Peršolja).

Vsaka skupina je zapela štiri skladbe. Posebnega odobravanja je bila deležna krstna izvedba pesmi domačina Franja Rojca »Rubijski grad«, ki jo je uglasbila Marinka Lasič Komjanc. Zapel jo je ženski zbor Sovodnje.

Tudi mladinski zbor, ki ga sestavljajo pevci in pevke iz raznih zaselkov sovodnjske občine in je prvič nastopil, je zadovoljil občinstvo. V polni meri je prišla do izraza sposobnost pevovodkinje Sonje Pelicon, ki je eno od skladb spremljala na klavirju. Prav je dejala napovedovalka: »Ti mladi hočejo nadaljevati s pevsko tradicijo,« kar pomeni prispevati k ohranjanju slovenske besede.

Točke sporeda sta povezovali Alenka Florenin in Majda Pelicon. Na koncu je predstavnica KD Sovodnje vse povabila, da pridejo tudi prihodnje leto na vnovično izvedbo revije »Sovodnjska poje«, kar bomo vsi, ki smo se je letos udeležili, radi storili. - R. D.

»Praznik fitalje v Rupij«

Kakor je to že tradicija, prireja tudi letos pevski zbor Rupa-Peč svoj Praznik fitalje na preurejenem prostoru pod župnijsko cerkvijo v Rupij v dneh 25. in 26. aprila in 1. maja. Organizatorji so se letos še posebej potrudili in pripravili zelo privlačen spored, ki bo nedvomno goste prijetno presenetil.

Kulturni program bo kot vedno bogat. Nastopili bodo razni pevski zbori, glasbe-

ne in pevske skupine, posebnost bo tekma v čvrtju fitalje. Na novo prirejeni ploščadi se bo lahko vsakdo zavrtel, mlad ali star, ob prijetnih zvokih ljudske glasbe. Buffet bo bogato založen z raznimi dobrotami na žaru, seveda bo vsem na voljo okusna fitalja, kar se pa tiče vinske kapljice, itak ni doslej nikoli pošla. Jamčimo, da tudi letos ne bo. Zato prav vsi, ki to berete, pripeljite še druge!

Doberdob

Knjižne nagrade za doberdobski oddelček šole I. Trinko. Po predavanju o važnosti presajanja telesnih organov, ki je bilo v februarju in na katerem sta predavala dr. M. Špacapan in inž. K. Mučič, je prostovoljno združenje darovalcev organov (ADO FJK) razpisalo še šolski natečaj v srednji šoli v Doberdobu.

S tem natečajem, ki je bil izveden prvič v naši deželi samo za slovenske učence, je združenje želelo seznaniti in sensibilizirati šolarje o tem aktualnem in perečem vprašanju, ker je v Italiji premalo organov za presajanje.

Nagrajevanje literarnih in slikarskih nalog je bilo v soboto 3. aprila v isti šoli ob prisotnosti ravnateljice in predsednika sekcije iz Laškega. Knjižno nagrado so prejeli: Andrej Pahor, Mitja Ferfolija, Kristjan Lavrenčič in Milka Pahor. Prisotno je bilo tudi učno osebje, saj so tudi oni prispevali k uspehu natečaja. - K. M.

Uspel večer o Kanalski dolini na Laškem

Nadaljuje se ciklus večerov, namenjen spoznavanju slovenske skupnosti v videmski pokrajini. Na vrsti sta bili dve videokaseti. V prvi je bilo prikazano lansko delo mladinskega raziskovalnega tabora v območju občin Trbiž in Naborjet. V drugi pa je bil podan prikaz vasi, kjer živijo ali so živeli Slovenci ter kulturno delovanje v Ukvah in Zabnicah. Prispevke o zgodovinskem demografskem nazadovanju našega življa sta prispevala Salvatore Venosi in župnik iz Uke Mario Garjup.

Prisotna sta bila tudi predsednik Društva mladih raziskovalcev M. Pahor, ki je poročal o delovanju društva v Kanalski dolini in Igor Devetak za goriški Kinotelje. - K. M.

OBVESTILA

ACM - Gorica vabi k maši za edinstvo, ki bo v ponedeljek 13. aprila ob 16.30 v Zavodu sv. Družine. Posebej se bomo spomnili pok. duhovnika prof. M. Rijavca.

Velikonočno versko misel bo v ponedeljek 13. aprila ob 20.30 podal v Peterlinovi dvorani, ul. Donizetti 3, Trst za Društvo slovenskih izobraženec katarinški župnik Anton Žužek. Govoril bo o »Ljubezen zida - o človeških odnosih in medsebojni ljubezni«.

Okrogla miza »Kakšno gledališče in za koga?« bo v torek 14. aprila ob 18. uri na sedežu krožka za družbena vprašanja »V. Šček«, ul. Machiavelli 22/II, Trst. Pogovor bodo uvedli Rafko Dolhar, Marija Ferletič, Saša Rudolf, Livij Valenčič in Vladimir Vremec.

Slovensko pastoralno središče v Trstu. Obredi velikonočne vigilijske v vstajenjsko sv. mašo bodo na veliko soboto ob 20.30 v kapeli Marijinega doma, ul. Risorta 3 v Trstu.

SSG v Trstu uprizoni v režiji Žarka Petana v Kulturnem domu delo Patricka Süskinda »Kontrabas« v petek 10. aprila ob 20.30 red A, v soboto 11. aprila ob 20.30 red B, v nedeljo 12. aprila ob 16. uri red C in v četrtek 16. aprila ob 16. uri red I. Igra Anton Petje. — Isto gledališče bo istotom predvajalo Anderssonovo pravljico »Ole Luk« v ponedeljek 13., v torek 14. in v sredo 15. aprila, vedno ob 10. uri.

■ Dežela Hessen v ZR Nemčiji, ki je bila ves povojni čas trdno v rokah socialdemokratov, je na volitvah preteklo nedeljo slednjim obrnila hrbet. Zmagali so krščanski demokrati (CDU), ki so si osvojili 47 sedežev (+3); napredovali so tudi njihovi zavezniki liberalci, ki so prejeli 9 poslanskih mest (+1). Ker je vsch mest 110, imata omenjeni stranki v novem deželnem parlamentu večino enega glasa. Socialdemokrati imajo 44 sedežev (-7), stranka zelenih, ki jih je do sedaj podpirala pa 10 (+3).

Šport

ODBOJKA

Prva div. moški. Proti moštvu Corridoni iz Fogliana so naši igrali precej borbeno in ga premagali s 3:1.

Prva div. ženske. V tekmi z ekipo Fincantieri iz Tržiča so dekleta brez težav zmagale s čistim 3:0 (15:2, 15:8, 15:1).

Prvenstvo C2 se je zaključilo. Olympia Kmečka banka je zadnjo tekmo igrala v Villi Vicentini in jo izgubila po dolgem in trdem boju z 2:3 (6:15, 15:8, 14:16, 15:11, 10:15). Olimpijci so bili enakovredni nasprotniku do 4. seta, nato jim je zmanjkalo moči. Naše moštvo je na končni lestvici zasedlo 5. mesto, kar je bolje kot lani.

SMUCANJE

Preteklo nedeljo je v Rablju bilo pokrajinsko smučarsko prvenstvo v veleslalomu. Udeležila se ga je tudi Olympia in odnesla več prvih mest med mladimi in med ženskami. Ekipo je zasedla dobro 3. mesto med osmimi društvi. Škoda, da se niso tekme udeležili nekateri naši dobri smučarji, ki bi verjetno pripomogli do 2. mesta. Dobro so se izkazali Aleksandra Plet, Veronika Tominec in Beni Kosič. - n

Postni govori 1987

Na sporedu so na radiu Trst A vsak torek in petek ob 15.45. Ima jih p. dr. Bernardin Sušnik OFM iz Ljubljane.

Petek 10. aprila: Beseda je meso postala (Jn 1,14).

Torek 14. aprila: In vsi so se najedli do sitega (Mr 6,42).

Petek 17. aprila - veliki petek: On pa je nosil naše trpljenje (Iz 53,4).

DAROVI

Za Katoliški glas: N. N. v hvaležen spomin na pok. msgr. Mirna Brumata, ki je njega in njegovega že pokojnega prijatelja zadnji hip rešil pred deportacijo v Dachau 50.000; brezposelni ob obletnici mamine smrti 5.000; Bernard Antonič 18.000 lir.

Za Katoliški dom: N. N. 150.000; N. N. 200.000; N. N. 20.000; N. N. 20.000; N. N. 130.000 lir.

Za katoliški tisk: N. N. 10.000 lir. Za Zavod sv. Družine: N. N., Peč v spomin pok. Klavdija Vogriča 100.000 lir.

Za novo telovadnico v Gorici: brezposelni 10.000; N. N. 50.000 lir.

Za popravilo cerkve v Sovodnjah: N. N. 100.000 lir.

Ob 4. obletnici smrti (3. apr. 1983) Zmaga Devetak za Vrha daruje njen mož za Katoliški glas 40.000, za SZ Soča 40.000 in za Našo pot 20.000, skupaj 100.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: N. N. za nove lestence 300.000; Ada Zecchini-Skabar ob življenjskem jubileju za popravilo orgel 20.000; Irma Skabar-Kraus 50.000; Friderik Taučar v spomin na ženo Edo 50.000; druž. Kovač ob krstu malega Danijela 20.000; druž. Škerlavaj 30.000; razni 5.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Ferlughi: druž. Ferluga in Veios 20.000; Natalija Černe v spomin na moža Albina 10.000 lir.

Za cerkev na Pesku: Pepca Drnova 10.000; Urhovi 10.000; Bak, Pesek 10.000; sorodnik v spomin Marije Mihalič iz Drage 10.000; družini Bernetil (Gročana 10 in 14) v spomin Brankota Grahonja 20.000 lir; sin Rado v spomin Ninota Jurkiča 25.000 in druž. Trobec, Cerovlje 50.000 lir.

Za cerkev v Bazovici: N. N. 9.000; Rado Jurkič v spomin očeta Ninota 30.000; starši in botri ob krstu Elene Racman iz Padrič 70.000 lir.

Za Sv. goro: N. N., Podgora 100.000 lir. Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Spored od 12. do 18. aprila 1987

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.15 Mladinski oder: »V podzemskem svetu«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Nediški zvon. 14.45 Športni in glasbeni popoldan z Ivanom Peterlinom in gostom. 16.30 Sportne novice. 18.00 Prenosi z naših prireditev in telefonski razgovori ter nagradno tekmovalništvo s poslušalci.

Ponedeljek: 8.10 Pričevanja o TIGR-u 9.00 Radijski kviz o P. Trubarju. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Poljudno čtivo; Ludvik Klakočar. 13.20 Primorska poje. 14.10 Otroški kotic: Janez Bitenc: Srečanje z novo pesmico. 16.00 Osebnost. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Prvi del koncerta Glasb. matice 13. marca letos. 18.00 Kmetijski tednik.

Torek: 8.10 Nediški zvon. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Poljudno čtivo; prehrana in zdravje. 14.10 Povejmo v živo! 15.00 Mladi mladim. 15.45 Postni govor. 16.00 V znamenju Rdečega križa. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Drugi del koncerta Glasb. matice v Trstu 13. marca letos. 18.00 James Joyce: »Ulikses«. Samogovor Molly Bloomove v interpretaciji Savine Remec.

Sreda: 8.10 V objemu gora. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 O razvoju filma v Sloveniji; opoldanska rubrika. 13.20 Primorska poje. 14.10 Gospodarska problematika. 16.00 Od Milj do Devina. 17.10 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Kulturni in družbeni odmevi.

Četrtek: 8.10 Od Milj do Devina. 10.10 Pasijon po Mateju (1. del). 11.30 Naš jezik; film, kultura, realnost. 14.10 Otroci in šola. 16.00 Na goriškem valu. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Primorska poje. 18.00 Spomini Alojza Zidarja.

Petek: 7.40 Postne pesmi. 8.10 Na goriškem valu. 10.10 Bach: Pasijon po Mateju (2. del). 12.00 Od Mont Blanca...; Davor Zupančič. 13.20 Zborovska glasba. 14.10 Naš jezik. 14.20 Ne prezimo! 15.00 V svetu filma. 15.45 Postni govor. 16.00 Osebnost. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Primorska poje. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 7.40 Črnske duhovne pesmi. 10.10 Koncert v Cankarjevem domu v Ljubljani. 11.35 Beleška; glas iz Rezije. 14.10 Otroški kotic: Naš lep okrogli svet. 14.30 Klepet ob glasi. 16.00 Kaj je drugačnega v telesni kulturi. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Violinist Stefan Milenković. 18.00 M. Mahnič: »Križev pot«. Velikonočna radijska igra.

Doberdobska skavtska družina pozdravlja rojstvo bodoče verice

VERONIKE

in iskreno čestita Mariu in Ornelli.

DAROVI

Za slovenske misijone: N. N., Podgora 100.000; N. N., Rupa 200.000 lir.

Za misijon p. Kosa: druž. Škerlavaj, Opčine 20.000; N. N., Opčine 10.000 lir.

Za lačne po svetu: Natale Budai, Bane v spomin na ženo Gizelo ob prvi obletnici smrti 19.400; Ljudmila Grahonja, Gročana v spomin na pok. Brankota Grahonja 20.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 18 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Misijonski postni čas nas vabi k spravi z Bogom in bližnjim ter pomoči Cerkv v misijonih. V goriški nadškofiji konkretno za Cerkev v Slonokošeni obali (foto B. Breclj)

SKLAD »MITJA ČUK«

vabi na

FOLLIES '87

Za vas bodo čarali: Van Veos, Viky, Rosini, Josita.

Gorica - Kulturni dom v nedeljo 12. aprila ob 18. uri